

دیدگاه‌هایی درباره استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳

با عنوان

«اندازه‌گیری ارزش منصفانه»

Mark Hucklesby ✍️
Sarah Carroll

زهرا نوری ✍️

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ (IFRS 13) با عنوان «اندازه‌گیری ارزش منصفانه»، چگونگی اندازه‌گیری ارزش منصفانه را با ارائه تعاریف روشن و معرفی مجموعه‌ای از الزامها برای همه اندازه‌گیریهای ارزش منصفانه شرح می‌دهد. این استاندارد چگونگی اندازه‌گیری ارزش منصفانه را برای زمانی که بازار فعالیت کمتری دارد، روشن می‌کند. استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ برای اقلام مالی و غیرمالی به‌کار گرفته می‌شود، اما الزامهای مربوط به زمان استفاده از روش ارزش منصفانه را مورد توجه یا تغییر قرار نمی‌دهد.

این استاندارد از ۱ ژانویه ۲۰۱۳ لازم‌الاجرا شد و در سال ۲۰۱۷ مورد بازنگری پس از اجرا (PIR) قرار گرفت. هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری (IASB) در نتیجه این بازنگری پس از اجرا به این نتیجه رسید که استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ طبق برنامه عمل می‌کند.

به‌طور مشخص:

- اطلاعات الزامی به‌وسیله این استاندارد برای استفاده‌کنندگان صورتهای مالی سودمند بودند.
- برخی از جنبه‌های این استاندارد، چالشهایی در زمینه اجرا به‌وجود آورد؛ به‌طور عمده در زمینه‌هایی که نیازمند قضاوت هستند. با این حال، شواهد نشان می‌دهند که تلاش برای رفع این چالشها رویه رشد است، و
- هیچ هزینه غیرمنتظره‌ای ناشی از به‌کارگیری استاندارد برای واحد تجاری به‌وجود نیامده است.

خود یا در پیوست‌ها الزامی یا مجاز کرده باشد (از جمله اندازه‌گیریهای مبتنی بر ارزش منصفانه). به عبارت دیگر، به جای مشخص کردن زمان اندازه‌گیری، چگونگی اندازه‌گیری ارزش منصفانه را توضیح می‌دهد. افزون بر اقلامی که در صورتهای مالی اساسی به ارزش منصفانه اندازه‌گیری می‌شوند، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ در مورد اقلامی که تنها برای اهداف افشا ارزشیابی می‌شوند نیز به‌کار گرفته می‌شود. برای نمونه، الزامهای افشای ارزش منصفانه در استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۷ با عنوان «ابزار مالی: افشا» و موارد مندرج در استاندارد بین‌المللی حسابداری ۴۰ (IAS 40) با عنوان «سرمایه‌گذاری در املاک» را در هنگام به‌کار بستن مدل بهای تمام‌شده دربر می‌گیرد.

بنابراین هیئت به این نتیجه رسید که نیاز به هیچ تغییری در استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ نیست. این دیدگاهها راجع به استاندارد، نه تنها آن را خلاصه می‌کند، بلکه توضیحات مفصلی را در مورد جنبه‌های مختلف به‌کارگیری استاندارد، از دیدگاه تهیه‌کننده‌ای که در کنار یک کارشناس ارزشگذاری کار می‌کند، ارائه می‌دهد. **جدول ۱** الزامات اصلی استاندارد ۱۳ را به‌طور خلاصه نشان می‌دهد.

دامنه کاربرد استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ هنگامی به‌کار گرفته می‌شود که استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی دیگری استفاده از اندازه‌گیری ارزش منصفانه را در صورتهای مالی

جدول ۱- خلاصه استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳

<ul style="list-style-type: none"> • به همه اندازه‌گیریهای ارزشهای منصفانه و اندازه‌گیریهای مبتنی بر ارزش منصفانه می‌پردازد (به جز موارد مندرج در استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۲ با عنوان «پرداخت مبتنی بر سهام» و استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۶ با عنوان «اجاره‌ها») • اقلام مالی و غیرمالی را پوشش می‌دهد • ارزشهای منصفانه‌ای که باید در یادداشتها افشا شود. 	<p>دامنه کاربرد</p>
<ul style="list-style-type: none"> • رویکرد مبتنی بر ارزش خروجی • تأکید بر فعالان بازار • عوامل خاص واحد تجاری را مستثنی می‌کند. • یک معامله یا قیمت ورودی ممکن است ارزش منصفانه را نشان ندهد؛ برای مثال در مواردی که اشخاص وابسته درگیر هستند یا معامله به‌اجبار انجام می‌گیرد. 	<p>تعریف ارزش منصفانه</p>
<ul style="list-style-type: none"> • فرض می‌شود که معامله‌ها در بازار اصلی (یا باصرفه‌ترین بازار) انجام می‌شود • برای داراییهای غیرمالی بیشترین و بهترین استفاده از دارایی در نظر گرفته می‌شود • رهنمودی برای اندازه‌گیری ارزش منصفانه یک بدهی در نبود بازار فعال برای بدهی ارائه شده است. • تعدیل صرف و کسر باید با واحد حساب، بلوک معاملات مطابقت داشته باشد. 	<p>رویکرد اندازه‌گیری ارزش منصفانه</p>
<p>واحدهای تجاری موظفند که استفاده از داده‌های ورودی قابل مشاهده مربوط را به بیشترین مقدار ممکن و استفاده از داده‌های ورودی غیرقابل مشاهده را به کمترین مقدار ممکن برسانند.</p> <p>سلسله‌مراتب ارزش منصفانه سه‌سطحی، بیشترین اولویت را به قیمتهای اعلامی در بازارهای فعال و کمترین اولویت را به داده‌های ورودی غیرقابل مشاهده می‌دهد (داده‌های ورودی سطح ۳).</p>	<p>فنون ارزشگذاری</p>
<ul style="list-style-type: none"> • الزامهای افشا به‌مراتب برای اندازه‌گیری ارزش منصفانه در سطح ۳ بیشتر است. • سلسله مراتب افشا ارزش منصفانه برای اقلام مالی و غیرمالی الزامی می‌باشند. همچنین برای اقلامی که به ارزش منصفانه اندازه‌گیری نمی‌شود. اما به‌نوعی شباهت به ارزش منصفانه دارند، افشا الزامی می‌باشد 	<p>موارد افشا</p>

با این حال، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ در موارد زیر به‌کار گرفته نمی‌شود:

- معامله‌هایی که در دامنه کاربرد استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۲ با عنوان «پرداخت مبتنی بر سهام» یا استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۶ با عنوان «اجاره‌ها» قرار می‌گیرند، یا

- اندازه‌گیری‌هایی که شباهتهایی به ارزش منصفانه دارند اما ارزش منصفانه نیستند (مثل خالص ارزش فروش در استاندارد حسابداری شماره ۲ با عنوان «موجودیها» و ارزش استفاده شده در استاندارد بین‌المللی حسابداری ۳۶ با عنوان «کاهش ارزش داراییها»). (جدول ۲ نمونه‌هایی از اندازه‌گیری ارزش منصفانه را نشان می‌دهد)

جدول ۲- نمونه‌هایی از اندازه‌گیری ارزش منصفانه در دامنه کاربرد استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳

جزئیات	مجاز	الزامی	استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی
ارزش منصفانه ما به ازای انتقال یافته در تاریخ تملک و بیشتر داراییها و بدهیهای تحصیل شده		بله	استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۳ "ترکیبهای تجاری"
استفاده از ارزش منصفانه منهای هزینه‌های فروش* برای داراییهای غیر جاری نگهداری شده برای فروش و عملیات متوقف شده		بله	استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۵ "داراییهای غیرجاری نگهداری شده برای فروش و عملیات متوقف شده"
امکان ارزشگذاری دوباره اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات به ارزش منصفانه	بله		استاندارد بین‌المللی حسابداری ۱۶ "اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات"
اندازه‌گیری داراییهای طرح با منافع معین به ارزش منصفانه		بله	استاندارد بین‌المللی حسابداری ۱۹ "مزایای کارکنان"
امکان اندازه‌گیری سرمایه‌گذاری در واحدهای فرعی، واحدهای تجاری وابسته یا واحدهای تجاری تحت کنترل مشترک به ارزش منصفانه	بله		استاندارد بین‌المللی حسابداری ۲۷ "صورت‌های مالی جداگانه، استاندارد بین‌المللی حسابداری ۲۸ "سرمایه گذاری در واحدهای تجاری وابسته و مشارکت خاص" و استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۱ "عملیات مشترک"
استفاده از ارزش منصفانه منهای هزینه‌های فروش* در صورت لزوم برای تعیین مبلغ باز یافتنی	بله		استاندارد بین‌المللی حسابداری ۳۶ "کاهش ارزش داراییها"
امکان تجدید ارزیابی داراییهای نامشهود (در شرایط محدود)	بله	بله	استاندارد بین‌المللی حسابداری ۳۸ "داراییهای نامشهود"
استفاده از ارزش منصفانه به نوع ابزار مالی بستگی دارد	بله	بله	استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۹ "ابزارهای مالی"
قراردادهای موجود در دامنه استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۷ از دامنه استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ مستثنی نیستند با این حال، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۷ به‌طور کلی نیازی به اندازه‌گیری ارزش منصفانه ندارد، مگر در گذار با شرایط خاص.	بله	بله	استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۷ "قراردادهای بیمه"
امکان ارزشگذاری سرمایه‌گذاری در املاک به ارزش منصفانه	بله		استاندارد بین‌المللی حسابداری ۴۰ "سرمایه گذاری در املاک"
اندازه‌گیری داراییهای زیستی و محصولات کشاورزی به ارزش منصفانه		بله	استاندارد بین‌المللی حسابداری ۴۱ "کشاورزی"

* ارزش منصفانه منهای هزینه‌های فروش نمونه‌ای از اندازه‌گیری مبتنی بر ارزش منصفانه است

”مبلغی که برای فروش یک دارایی دریافت یا برای انتقال یک بدهی در یک معامله متعارف بین فعالان بازار در تاریخ اندازه‌گیری پرداخت می‌شود.“

تعدادی از مفاهیم در تعریف گنجانده شده است (شکل ۱). مفهوم اول، توضیح می‌دهد که ارزش منصفانه یک قیمت خروجی است؛ برای نمونه، به جای تسویه، به انتقال یک بدهی اشاره دارد. در مفهوم دوم، آن را یک فروش یا انتقال دستوری فرض می‌کند (یعنی نه یک معامله اجباری یا یک فروش با زیان). در مفهوم سوم، اشاره صریحی به فعالان بازار دارد که تاکید می‌کند ارزش منصفانه یک مفهوم مبتنی بر بازار است. در نهایت، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی توضیح می‌دهد که ارزش منصفانه، قیمت جاری در تاریخ اندازه‌گیری است (برای نمونه، تاریخ تملک در یک ترکیب تجاری، یا پایان دوره برای اندازه‌گیری متناوب ارزش منصفانه).

در نهایت

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی

توضیح می‌دهد که

ارزش منصفانه

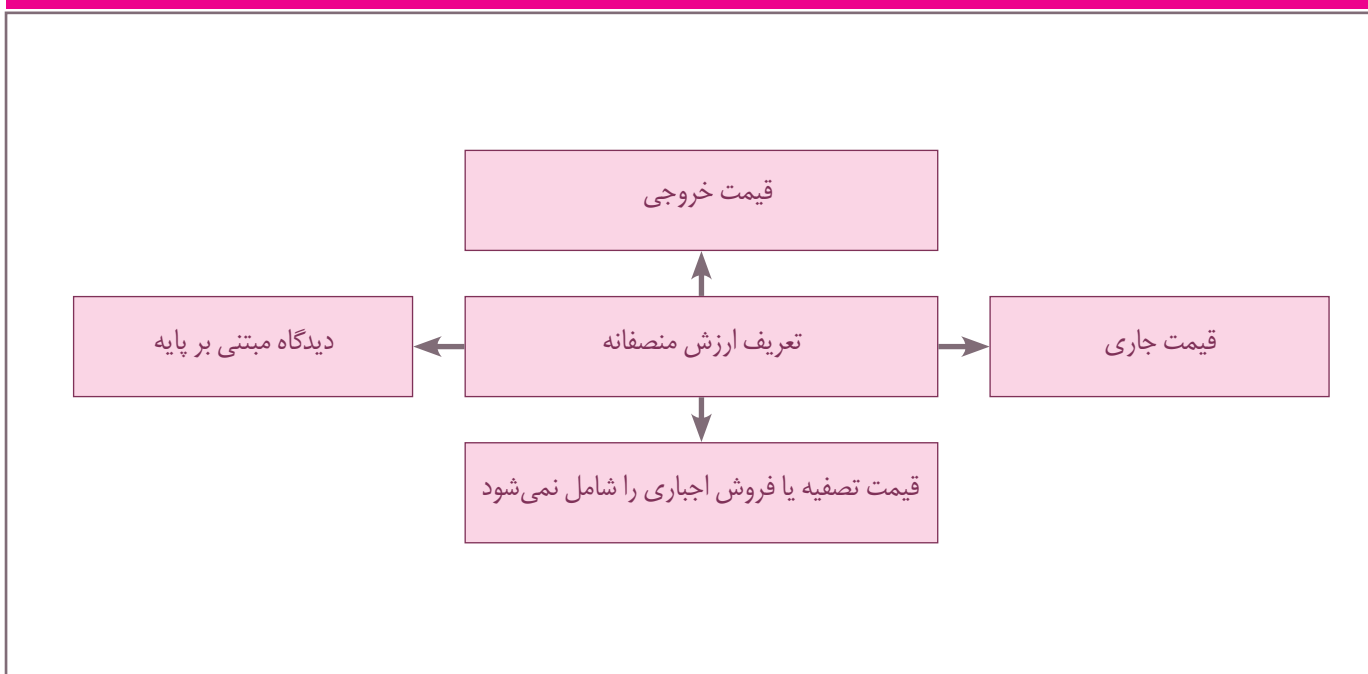
قیمت جاری در

تاریخ اندازه‌گیری است

تعریف ارزش منصفانه

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ ارزش منصفانه را این‌گونه تعریف می‌کند:

شکل ۱- مصادیق تعریف ارزش منصفانه

دیدگاه:

کار با کارشناسان ارزشگذاری

واحدهای تجاری که از کارشناسان ارزشگذاری خارجی برای کمک به برآورد ارزشهای منصفانه استفاده می‌کنند، باید اطمینان پیدا کنند که مبانی و روشهای مورد استفاده با استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ مطابقت دارند.

اصطلاح ارزش منصفانه در استانداردهای ارزشگذاری حرفه‌ای استفاده می‌شود، اما ممکن است که تعریف آن‌ها با استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ متفاوت باشد.

به‌عنوان نمونه، استاندارد بین‌المللی ارزشگذاری ۱۰۴ (IVS 104) با موضوع مبانی ارزش، مفاهیم مرتبط مختلفی همانند ارزش منصفانه، ارزش بازار و ارزش منصفانه بازار را تعریف می‌کند که ممکن است عواملی همانند ارزش هم‌افزایی را در نظر بگیرد.

تعریف ارزش منصفانه در استاندارد بین‌المللی گزارشگری ۱۳ به‌طور کلی با مفهوم آن در استاندارد بین‌المللی ارزشگذاری ۱۰۴ با موضوع ارزش بازار سازگارتر است.

”... مبلغ برآوردشده که دارایی یا بدهی باید در تاریخ ارزشگذاری بین خریدار مایل و فروشنده مایل در یک معامله به‌طور کامل آزاد و پس از بازاریابی مناسب و در موقعیت مکانی که طرف‌ها هر یک آگاهانه، محتاطانه و بدون اجبار اقدام کرده‌اند، مبادله شود.“

به‌رغم تفاوت در واژه‌ها، استفاده از دیدگاه فعالان بازار برای ارزشگذاران حرفه‌ای، همانند بسیاری از مفاهیم و روشهای دیگر در استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ (مانند مفهوم بیشترین و بهترین استفاده) بسیار آشنا است.

همانطور که گفته شد، استاندارد بین‌المللی ارزشگذاری ۱۰۴ برخی از اصول و الزامها را دربر می‌گیرد که ممکن است برای یک ارزشگذار حرفه‌ای کمتر آشنا یا مشهود باشد. این موارد، الزامهایی را دربر می‌گیرد که در وهله اول مجموعه‌ای از مفاهیم حسابداری هستند، تا این‌که مسایل ارزشگذاری باشند. بنابراین مدیریت باید اطمینان پیدا کند که کارشناس ارزشگذاری به‌منظور اطمینان از وضوح و درک مشترک از آنچه که برای اهداف گزارشگری مالی الزامی است، درباره جزئیات کافی آموزش دیده باشد.

نمونه‌هایی از چنین دامنه‌هایی که باید در این رابطه در نظر گرفته شوند، با توجه به شرایط می‌توانند از جمله موارد زیر باشند:

- تعیین اقلامی که برای اندازه‌گیری آن‌ها روش ارزش منصفانه الزامی است؛ برای نمونه، در یک ترکیب تجاری داراییها و بدهیهایی که موارد الزامی برای شناخت در استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ را برآورده می‌کنند.

- واحدهای حساب، به زبان ساده، خواه ارزشگذاری یک دارایی یا بدهی واحد باشد یا این‌که گروهی از اقلام همانند یک واحد مولد نقد باشد.

- ویژگیهای دارایی یا بدهی که باید در ارزشگذاری در نظر گرفته شود، از جمله هنگامی که محدودیت در استفاده یا فروش دارایی وجود دارد.

- بازار مرجع، برای نمونه، شناسایی بازار(هایی) که برای واحد تجاری قابل دسترس یا غیرقابل دسترس هستند و همچنین بازاری که به‌طور معمول در نیاز به ارزشگذاریها مورد استفاده قرار گرفته است تا از طریق شواهد کمی و قابل مشاهده‌تر از آنچه ممکن است در گذشته صدق می‌کرده، حمایت شود.

- زمانی که یک ارزشگذاری باید شامل در نظر گرفتن استفاده‌های جایگزین بالقوه برای داراییها از جمله آثار ریسک عدم‌کارکرد هنگام ارزشگذاری بدهیها باشد.

به‌طور خلاصه، کلید کار اثربخش با کارشناسان ارزشگذاری، ارتباط به‌موقع و شفاف است تا اطمینان پیدا شود که همه طرف‌ها اطلاعات مربوط برای انجام ارزشگذاری را در اختیار دارند. البته مدیریت در نهایت مسئول مبالغ مندرج در صورتهای مالی و حصول اطمینان از مطابقت آن‌ها با استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ است.

رویکرد اندازه‌گیری ارزش منصفانه در استاندارد

بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ پس از ایجاد زمینه اساسی برای تعیین ارزش منصفانه، عوامل زیر را برای اندازه‌گیری ارزش منصفانه در نظر گرفته است:

- ویژگیهای دارایی یا بدهی،
- بازاری که فرض می‌شود معامله در آن انجام می‌شود (بازار مرجع)،

- به‌کارگیری داراییهای غیرمالی، و
- به‌کارگیری بدهیها و ابزار مالکانه.

می‌دهد:

در هر یک از سه سناریو، محدودیت تنها در موقعیتی بر ارزش منصفانه اثر می‌گذارد که فعالان بازار تحت تاثیر آن قرار گیرند.

ویژگیهای دارایی یا بدهی

با توجه به این‌که کدام ویژگی یک دارایی یا بدهی در نظر گرفته می‌شود، برای نمونه با توجه به شرایط، موقعیت مکانی و محدودیت در استفاده یا فروش، ارزشگذاری متفاوت خواهد بود. مفهوم استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ این است که این نوع عوامل در برآوردهای ارزش منصفانه در نظر گرفته می‌شوند که آیا آن‌ها (۱) یک ویژگی دارایی یا بدهی موردنظر هستند (به‌جای اینکه ویژگی واحد تجاری دارای اقالام باشند) و (۲) بر تصمیمهای قیمت‌گذاری فعالان بازار اثر خواهند گذاشت. در مورد محدودیتهای فروش یک دارایی (از جمله محدودیتهای به اصطلاح قفل شده)، عامل مهمی که باید در نظر گرفته شود این است که فعالان بازار در صورت تحصیل دارایی با محدودیت مشابهی مواجه خواهند شد یا خیر. این موضوع به نوبه خود به این بستگی دارد که محدودیت بخشی از شرایط قراردادی دارایی است یا از یک توافقنامه جداگانه و خاص واحد تجاری ناشی می‌شود.

در مقابل، در هنگام ارزشگذاری منصفانه یک بدهی، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ هرگونه تعدیل در محدودیتهایی که مانع از انتقال می‌شوند را ممنوع می‌کند. این نکته درخور توجه است؛ زیرا چنین محدودیتهایی یکی از ویژگیهای بسیاری از بدهیها است. جدول ۳ نحوه به‌کارگیری این دستورالعمل را در عمل نشان

دیدگاه:

مخارج حمل‌ونقل و معامله

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ بر این باور است که مخارج معامله (برای نمونه، کارمزدی که توسط عامل فروش اخذ می‌شود) یک ویژگی برای دارایی یا بدهی محسوب نمی‌شود و بنابراین بر ارزش منصفانه اثرگذار نیست. در مقابل، مخارج حمل‌ونقل در صورتی که موقعیت مکانی، یک ویژگی برای دارایی محسوب شود، با ارزش منصفانه مرتبط می‌شود.

این مسئله شاید در مورد داراییهای فیزیکی صدق کند؛، برای نمونه، اگر بازار اصلی یا باصرفه‌ترین بازار (به مطلب زیر رجوع کنید) یک بازار صادراتی باشد و برای کالاهایی که با استفاده از قیمتهای شاخص ارزشگذاری می‌شوند که مختص موقعیت مکانی هستند.

بازار مرجع

تاکید استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ بر دیدگاه مبتنی بر بازار، پرسشهایی را مطرح می‌کند که اگر بیش از یک بازار برای دارایی یا بدهی موردنظر وجود دارد (مفهوم بازار مرجع)، به کدام بازار باید ارجاع داده شود. استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ فرض می‌کند که معامله فروش دارایی یا انتقال بدهی

جدول ۳- به‌کارگیری ارزش منصفانه در شرایط وجود محدودیت

موقعیت	بر ارزش منصفانه اثر دارد
واحد تجاری دارای سهام (دارایی مالی) است و با واحد تجاری دیگر توافق کرده است که حداقل به مدت ۱۲ ماه از فروش آن‌ها خودداری کند.	خیر
خیریه زمینی را در اختیار دارد که تنها برای استفاده به‌عنوان زمین بازی به آن‌ها اهدا شده است، اما به‌منظور گردآوری سرمایه می‌تواند فروخته شود و محدودیت مقرر به خریدار منتقل نمی‌شود.	خیر
واحد تجاری دارای یک قطعه زمین است که مشمول یک حق قانونی پایدار است که به شرکت برق امکان می‌دهد کابلهای برق را در سراسر زمین برقرار کند.	بله

به بازار فروشنده (بین بانکی) نگاه کند، در حالی که واحد تجاری به احتمال زیاد به آن بازار دسترسی نداشته باشد. اگر یک بازار قابل مشاهده برای واحد تجاری در یک کشور خاص وجود نداشته باشد، واحدهای تجاری می‌توانند نزدیکترین بازار بعدی را برای ارزشگذاری محک زده یا به آن رجوع کنند.

برای نمونه، اگر ارزشگذاری یک دارایی یا بدهی در کامبوج انجام شود، مکانی که در واقع بازار قابل مشاهده یا قابل اعتمادی وجود ندارد، می‌توان به بازارهای قابل مشاهده و نقد در سطح وسیع‌تر در داخل و اطراف کامبوج نگاه کرد، که در این مورد، آسیا خواهد بود.

وجود بازار قابل مشاهده

بسیاری از داراییها و بدهیهایی که ارزش منصفانه دارند، به‌ندرت (گاهی اوقات هرگز) خرید و فروش نمی‌شوند، در عوض تنها به‌عنوان بخشی از یک معامله بزرگتر، مانند یک ترکیب تجاری خرید و فروش می‌شوند. در واقع، بسیاری از بدهیها شامل محدودیتهایی هستند که از انتقال آنها جلوگیری می‌کند. در چنین مواردی، واحد تجاری همچنان ملزم به اتخاذ دیدگاه بازار فعال است، اما بازار مرجع یک بازار فرضی است. برای نمونه، در ارزشگذاری داراییهای نامشهود مرتبط با مشتری در یک ترکیب تجاری، خریدار (به‌طور معمول از طریق استفاده از ارزشگذار) باید انواع فعالان بالقوه بازار (برای مثال رقبا) را در نظر بگیرد و هدف خود را ایجاد فرضیهایی قرار دهد که با چشم‌انداز آنها سازگاری دارد.

رهنمودی در مورد بازارهای غیرفعال

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ شامل تعریفی از بازار فعال و رهنمودی در مورد چگونگی ارزیابی برای این که آیا فعالیت بازار به میزان درخور توجهی کاهش یافته است یا خیر، می‌شود. این مسئله به‌طور عمده مربوط به داراییهای مالی است که معامله می‌شوند و قیمت‌های اعلام شده برای آنها در دسترس است.

اگر بازار طبق تعریف فعال باشد، قیمت اعلام شده به‌عنوان داده‌های ورودی در سطح ۱ طبقه‌بندی می‌شود (به‌رهنمود در مورد سلسله‌مراتب ارزش منصفانه در صفحه‌های بعد رجوع

در بازار اصلی یا در غیاب بازار اصلی، در باصرفه‌ترین بازار انجام می‌شود. بازار اصلی بازاری است که بیشترین حجم و سطح فعالیت را برای دارایی یا بدهی دارد. باصرفه‌ترین بازار، بازاری است که پس از در نظر گرفتن مخارج معامله و حمل و نقل، مبلغی را که برای فروش دارایی دریافت یا برای انتقال بدهی پرداخت می‌شود، به بیشترین مقدار ممکن می‌رساند.

باید توجه داشت که باصرفه‌ترین بازار همیشه به بیشترین ارزش منصفانه منجر نمی‌شود؛ زیرا ارزش منصفانه مخارج معامله را در بر نمی‌گیرد. هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری بر این باور است که در بیشتر موارد، بازار اصلی نیز باصرفه‌ترین بازار خواهد بود و همچنین بازاری است که واحد تجاری در واقع از آن استفاده می‌کند.

بنابراین، واحدهای تجاری نیازی به جستجوی کامل در همه بازارهای ممکن را ندارند، بلکه ملزم به در نظر گرفتن تمام اطلاعاتی هستند که به‌طور منطقی در دسترس باشند.

دیدگاه:

بازار مرجع

در به‌کارگیری دستورالعمل استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ در بازار مرجع، واحدهای تجاری باید موارد زیر را در نظر بگیرند:

بازاری که در واقع از آن استفاده می‌کنند

در غیاب شواهدی بر خلاف آن، بازاری که واحد تجاری در آن به‌طور معمول وارد معامله (فروش دارایی یا انتقال بدهی) می‌شود، بازار اصلی یا در صورت نبود بازار اصلی، باصرفه‌ترین بازار فرض می‌شود.

دسترسی به بازارهای خاص

بازاری که برای واحد تجاری قابل دسترس نیست نمی‌تواند به‌عنوان بازار مرجع استفاده شود، بنابراین بازار اصلی یا باصرفه‌ترین بازار از بازارهایی که در دسترس هستند، شناسایی می‌شود. در موردی که یک شرکت در بازارهای بورس اوراق بهادار پذیرفته شده است، تفاوت در نقدینگی و قیمت‌گذاری ممکن است بر بازاری که سهامدار برای معامله در آن انتخاب می‌کند، اثرگذار باشد. از طرف دیگر، در ارزشگذاری یک ابزار مشتقه، بانکی که با چنین ابزاری معامله می‌کند، ممکن است

به کارگیری ارزش منصفانه برای داراییهای غیرمالی

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ بیان می‌کند که برای اندازه‌گیری ارزش منصفانه یک دارایی غیرمالی، بیشترین و بهترین استفاده از دارایی در نظر گرفته می‌شود.

بیشترین و بهترین استفاده از یک دارایی غیرمالی باید موارد زیر را دربرگیرد:

- از نظر فیزیکی استفاده از آن امکان‌پذیر باشد،
- از نظر قانونی مجاز باشد، و
- از نظر مالی توجیه‌پذیر باشد.

در بیشتر موارد، مفهوم بیشترین و بهترین استفاده به داراییهای مالی مربوط نمی‌شود؛ زیرا چنین داراییهایی دارای ویژگیهای خاصی هستند و بنابراین کاربردهای جایگزینی ندارند (استفاده متفاوت تنها در صورتی امکان‌پذیر است که ویژگیهای دارایی مالی تغییر کند).

با این حال، برخی از داراییهای مالی وجود دارند که شرایط قراردادی امکان تصمیم‌گیری متعدد را فراهم می‌سازد که باید در نظر گرفته شوند. همچنین، این شرایط به بدهیها ارتباطی ندارد.

پیش‌فرض ارزشگذاری برای داراییهای غیرمالی

بیشترین و بهترین استفاده از یک دارایی غیرمالی مشخص می‌کند که چگونه ارزش منصفانه آن باید به صورت مستقل یا به صورت گروهی در ترکیب با سایر داراییها (یا سایر داراییها و بدهیها) اندازه‌گیری شود (پیش‌فرض ارزشگذاری).

در مواردی که اندازه‌گیری ارزش منصفانه حاصل، بیشترین و بهترین استفاده از دارایی را در ترکیب با سایر داراییها یا سایر داراییها و بدهیها فرض می‌کند، فرض بر این است که شرکت‌کننده بازار از قبل آن داراییهای مکمل و بدهیهای مرتبط را در اختیار دارد.

این فرض الزامی است؛ زیرا بدون آن، رویکرد ارزش خروجی استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ ممکن است منجر به ارزشگذاری برخی داراییها و اقلام بسیار تخصصی مانند موجودی در جریان ساخت براساس ارزش اسقاط شود.

کنید) و باید به عنوان ارزش منصفانه استفاده شود.

اگر حجم معاملات در بازار بسیار کم باشد یا به میزان درخور توجهی کاهش یافته باشد، ممکن است نیاز به تعدیل یا حتی جایگزینی با یک روش ارزشگذاری داشته باشد.

به عنوان نمونه، سهام پذیرفته شده در بازارهای بورس همانند **بازار سرمایه‌گذاری جایگزین (AIM)** در لندن که تمایل به نقدشوندگی کمتری نسبت به سهام در **شاخص بورس لندن (FTSE)** دارند، یا شوکهای بازار که بر نقدینگی در معامله‌های بزرگتر اثرگذار هستند. طی سال ۲۰۲۰، ممنوعیتهای جهانی در واکنش به همه‌گیری کووید-۱۹ (COVID-19) منجر به کاهش نقدینگی در بازارهای بدهی شرکتها شد.

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ برخی عوامل را برای تعیین این‌که چنین کاهش در نظر گرفته شده است یا خیر، تعیین می‌کند؛ با وجود آن‌که اشاره دارد که کاهش حجم یا سطح فعالیت به خودی خود ممکن است نشان‌دهنده این نباشد که قیمت معامله یا قیمت اعلامی نشان‌دهنده ارزش منصفانه نیست یا معامله در آن بازار نظام‌مند نیست.

سپس رهنمودی برای کمک به شناسایی معاملاتی که نظام‌مند نیستند، ارائه شده است.

شرایط ذکرشده در استاندارد که ممکن است نشان‌دهنده نظام‌مند بودن قیمت معامله باشد، شامل موارد زیر است:

- به اندازه کافی در معرض بازار نبودند تا سطح معمولی از فعالیتهای بازاریابی برای آن‌ها فراهم آید؛
- یک دوره بازاریابی معمول و مرسوم وجود داشت، اما دارایی یا بدهی به یک فعال واحد در بازار عرضه شد؛
- فروش اضطراری (یعنی فروشنده ورشکسته، در آستانه ورشکستگی یا در حال انحلال است)؛
- فروش اجباری (برای نمونه فروشنده برای برآوردن الزامهای نظارتی یا قانونی، ملزم به فروش بود)؛ و
- قیمت معامله در مقایسه با سایر معامله‌های اخیر، قیمتی پرت است.

در مواردی که یک معامله نظام‌مند نیست، ممکن است برای اندازه‌گیری ارزش منصفانه، تعدیل قیمت‌های معامله‌های مشاهده‌شده یا روشهای ارزشگذاری دیگر ضرورت داشته باشد.

منصفانه ارائه می‌دهد. استاندارد اشاره می‌کند که سه گروه روشهای ارزشگذاری در سطح وسیع مورد استفاده قرار می‌گیرند (به جدول ۴ رجوع کنید) و بیان می‌کند که واحدهای تجاری باید از روشهای ارزشگذاری سازگار با یک یا چند مورد از آنها برای اندازه‌گیری ارزش منصفانه استفاده کنند. روشهای ارزشگذاری در این استاندارد برای همه روشهای اندازه‌گیری ارزش منصفانه اعمال می‌شود و شامل رویکردهای مبتنی بر بازار می‌شود و استفاده از یک روش ارزشگذاری را بر دیگری اولویت نداده است.

در برخی موارد، استفاده از تنها یکی از این روشهای ارزشگذاری مناسب خواهد بود. در موارد دیگر، استفاده از روشهای ارزشگذاری چندگانه مناسب خواهد بود (به‌طور نمونه، هنگام اندازه‌گیری یک واحد مولد وجه‌نقد، اطلاعات موجود ممکن است که برای ارزشگذار این امکان را فراهم سازد که ارزش را بر اساس هر دوی رویکردهای درآمد و بازار برآورد کند). (به جدول ۵ رجوع کنید).

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ در استفاده از روشهای ارزشگذاری تأکید می‌کند که واحد تجاری باید استفاده از داده‌های ورودی قابل مشاهده مربوط را به بیشترین مقدار ممکن و استفاده از داده‌های ورودی غیرقابل مشاهده را به کمترین مقدار ممکن برساند.

سپس رهنمودی خاص در مورد برخی از زمینه‌های مشکل‌ساز از جمله موارد زیر ارائه شده است:

- به‌کارگیری صرف و کسر، و
- قیمت‌های پیشنهادی خرید و فروش.

به‌کارگیری ارزش منصفانه برای بدهیها و ابزار مالکانه

اندازه‌گیری ارزش منصفانه می‌تواند برای بدهیها و ابزار مالکانه خود واحد تجاری به‌دلیل دردسترس نبودن قیمت‌های اعلامی برای نقل و انتقالها، دردسرساز باشد. در مواردی که قیمت اعلامی در دسترس نباشد، طبق استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳، ارزش منصفانه باید از چشم‌انداز یک فعال بازار اندازه‌گیری شود که اقلام مشابه را به‌عنوان دارایی نگهداری می‌کند.

منطقی است که در یک بازار کار، مبلغ یک بدهی که از طرف دیگر به‌عنوان دارایی نگهداری می‌شود، باید با قیمت دارایی مربوط برابر باشد. در مواردی که قیمت اعلامی در دسترس نیست و اقلام مشابه از سوی طرف دیگر به‌عنوان دارایی نگهداری نمی‌شود، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ واحد تجاری را ملزم می‌کند که از روش ارزشگذاری از دیدگاه یک فعال بازار استفاده کند. استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ واحد تجاری را ملزم می‌کند که از روش ارزشگذاری از دیدگاه یک شرکت‌کننده در بازار که بدهی دارد یا ابزار مالکانه را منتشر کرده است، استفاده کند.

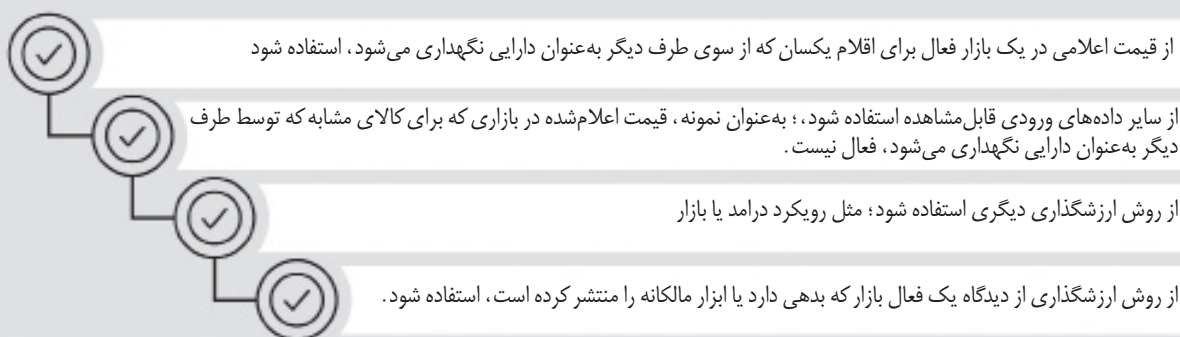
رویکرد سلسله‌مراتبی استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ را می‌توان به‌صورت نمودار ۱ زیر نشان داد:

روشهای ارزشگذاری ذکر شده در استاندارد

بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ رهنمودی در مورد استفاده از روشهای ارزشگذاری در هنگام اندازه‌گیری ارزش

نمودار ۱- رویکرد سلسله‌مراتبی استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳

جدول ۴- روشهای ارزشگذاری

روش	رویکرد
از قیمت‌ها و سایر اطلاعات مربوط به دست‌آمده از معامله‌های بازار که شامل داراییها، بدهیها یا گروهی از داراییها و بدهیهای یکسان یا قابل مقایسه (یعنی مشابه) یا گروهی از داراییها و بدهیها که همانند یک فعالیت تجاری هستند، استفاده می‌کند.	رویکرد بازار
بازتاب‌دهنده مبلغی است که در حال حاضر برای جایگزینی ظرفیت خدمات‌رسانی یک دارایی لازم است (بیشتر به عنوان هزینه (بهای) جایگزینی جاری نامیده می‌شود).	رویکرد بهای تمام شده
مبالغ آتی (مانند جریانهای نقدی یا درآمد و هزینه‌ها) را به یک مبلغ جاری (یعنی تنزیل شده) تبدیل می‌کند. اندازه‌گیری ارزش منصفانه انتظارات بازار فعلی از مبالغ آتی را منعکس می‌کند.	رویکرد درآمد

روشهای ارزشگذاری به‌طور معمول به شرح جدول ۵ استفاده می‌شود:

دیدگاه کاربردی - قیمت‌های پیشنهادی خرید و فروش

قیمت پیشنهادی خرید، بیشترین قیمتی است که یک خریدار بالقوه مایل به پرداخت (برای یک دارایی) است و قیمت پیشنهادی فروش، پایین‌ترین قیمتی است که یک فروشنده بالقوه می‌پذیرد.

به تفاوت قیمت خرید و فروش، شکاف قیمت می‌گویند. در برخی از بازارها، قیمت‌های پیشنهادی خرید و فروش اعلام می‌شوند؛ همانند بازارهای معامله‌گری که در آن دارایی به‌جای این‌که مستقیم با طرف مقابل معامله شود، از طریق

یک کارگزار معامله می‌شود. در این مورد، شکاف قیمت خرید و فروش برای کارگزار به‌منظور پاداش نقش وی در معامله، بازدهی ایجاد می‌کند (ارزان بخر، گران بفروش). هرچه فروش دارایی دشوارتر باشد، برای جبران ریسک کارگزار، شکاف قیمت خرید و فروش بیشتر در نظر گرفته می‌شود. اگر از این قیمت‌ها به‌عنوان داده ورودی برای اندازه‌گیری ارزش منصفانه استفاده شود، کدام نقطه از شکاف قیمت، ارزش منصفانه صحیح است؟ در ظاهر، به‌نظر می‌رسد که قیمت‌های پیشنهادی خرید همیشه باید برای داراییها و قیمت‌های فروش برای بدهیها استفاده شود. با این حال، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ رهنمود انعطاف‌پذیرتری را به شرح زیر ارائه کرده است:

- واحد گزارشگری باید از قیمتی در دامنه شکاف قیمت خرید و

جدول ۵- نمونه‌ای از استفاده از رویکردهای اندازه‌گیری

نام	رویکرد بازار	رویکرد درآمد	رویکرد هزینه
کاهش ارزش سرقفلی	بیشتر برای ارزش منصفانه و هزینه کمتر برای فروش استفاده می‌شود	بیشتر در ارزش اقتصادی استفاده می‌شود	خیر
سهام/سرمایه‌گذارها	بله	بله	خیر
اموال	بله	بله	ساختمانهای تخصصی خاص
داراییهای مشهود	بله	بله	ماشین‌آلات تخصصی خاص
داراییهای نامشهود	با توجه به دارایی و در دسترس بودن داده‌ها	بله	برای نیروی کار و برخی داراییهای نامشهود غیراصولی
سایر داراییها و بدهیهای مالی*	بله	بله	خیر

* برخی از داراییها و بدهیهای مالی دارای رفتار خاصی براساس استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ هستند که ممکن است با این استاندارد متفاوت باشد.

حساب توسط استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ تعیین نشده است. بلکه الزامهای تعیین واحد حساب از به‌کارگیری استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی به‌دست می‌آید.

برای نمونه، ابزار مالی تحت کنترل استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۹، واحد حساب به‌طور معمول ابزار مالی واحد خواهد بود. در مقابل، واحد حسابداری ممکن است گروهی از داراییها یا داراییها و بدهیها باشد که در آن استاندارد دیگری اعمال می‌شود؛ برای نمونه، مواردی که مبلغ بازیافتی یک واحد مولد وجه نقد با ارجاع به ارزش منصفانه منهای هزینه‌های واگذاری طبق استاندارد حسابداری ۳۶ تعیین می‌شود. با این حال، در مواردی که استاندارد خاصی برای واحد حساب مشخص نشده باشد، ممکن است با مشکلاتی روبه‌رو شوید (به جدول ۶ رجوع کنید).

سلسله‌مراتب ارزش منصفانه

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ سلسله‌مراتب ارزش منصفانه را تعیین می‌کند، که براساس آن ورودیهای روشهای ارزشگذاری مورد استفاده برای اندازه‌گیری ارزش منصفانه طبقه‌بندی می‌شوند.

سه سطح سلسله‌مراتب ارزش منصفانه به شرح زیر است:
• داده‌های ورودی سطح ۱، قیمت‌های اعلام‌شده (تعدیل نشده)

فروش استفاده‌کند که بیش از همه معرف ارزش منصفانه است،
• استفاده از قیمت‌های پیشنهادی خرید برای وضعیت داراییها و قیمت‌های پیشنهادی فروش برای وضعیت بدهی مجاز است، اما الزامی نیست، و

• استفاده از قیمت‌گذاری میانی بازار یا سایر قراردادهای قیمت‌گذاری که توسط فعالان بازار استفاده می‌شود، به‌عنوان یک تدبیر عملی برای اندازه‌گیری ارزش منصفانه در دامنه شکاف قیمت خرید و فروش منع نشده است.

به‌نظر می‌رسد که وجود یک شکاف قیمت خرید و فروش واقعی برای تطبیق با شواهد استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ مبنی بر این‌که ارزش منصفانه اولیه در بیشتر اوقات با قیمت معامله برابر است، دشوار باشد. این امر به‌دلیل آن است که در صورت یکسان بودن، یک واحد دارایی را با قیمت خرید (بالا‌تر) خریداری می‌کند و می‌تواند آن را به قیمت فروش (پایین‌تر) به فروشد. یک راه برای توضیح این امر این‌که تفاوت را به‌عنوان مخارج معامله توصیف کنیم (برای نمونه، حاشیه سود کارگزار).

واحد حساب

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ بیان می‌کند که صرف یا کسر در صورتی که با واحد حساب سازگاری نداشته باشد، نباید در اندازه‌گیری ارزش منصفانه لحاظ شود. خود واحد

جدول ۶- نمونه‌هایی از واحد حساب

واحد حساب	موقعیت
هر سهم	۱۰۰ سهم در یک شرکت بزرگ و پذیرفته‌شده در بورس که به ارزش منصفانه از طریق سایر درآمدهای جامع (بدون بازیافت بعدی به سود یا زیان) مطابق با استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۹ اندازه‌گیری می‌شود.
به‌طور کلی به‌عنوان کل منافع غیرکنترلی در نظر گرفته می‌شود (اما مجاز به هیچ تعدیلی برای طبقه‌بندی داده‌های ورودی سطح ۱ نیست)	سهم غیرکنترلی ۱۰ درصد، شامل ۱۰۰ سهم، در یک واحد تجاری تحصیل شده که براساس استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۳ به ارزش منصفانه اندازه‌گیری می‌شود.
به‌طور کلی به‌عنوان کل منافع کنترلی در نظر گرفته می‌شود	۱۰۰ درصد سهام در یک واحد فرعی بدون قیمت‌گذاری، شامل ۱۰۰ سهم، که به ارزش منصفانه مطابق با استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۹ و استاندارد بین‌المللی حسابداری ۲۷ در صورتهای مالی جداگانه واحد اصلی اندازه‌گیری می‌شود.

در بازارهای فعال برای داراییها یا بدهیهای یکسانی هستند که واحد تجاری می‌تواند در تاریخ اندازه‌گیری به آن‌ها دسترسی داشته باشد.

- داده‌های ورودی سطح ۲، ورودیهای غیر از قیمت‌های اعلام‌شده در سطح ۱ هستند که به‌طور مستقیم یا غیرمستقیم برای دارایی یا بدهی قابل مشاهده هستند.
 - داده‌های ورودی سطح ۳، ورودیهای غیرقابل مشاهده برای دارایی یا بدهی هستند.
- خلاصه این مطلب در جدول ۷ آمده است:

جدول ۷- سلسله مراتب ارزش منصفانه

سطح ۱- قیمت‌های اعلام‌شده تعدیل نشده در بازارهای فعال برای داراییها یا بدهیهای یکسان
سطح ۲- ورودیهای غیر از قیمت‌های اعلام‌شده سطح ۱ که به‌طور مستقیم یا غیرمستقیم قابل مشاهده هستند.
سطح ۳- ورودیهای غیرقابل مشاهده

نقش سلسله‌مراتب ارزش منصفانه:
• ورودیها را برای روش ارزشگذاری اولویت‌بندی می‌کند
• سطوح سلسله‌مراتب افشا شده
• افشای اضافی الزامی برای سطح ۳

جدول ۸ چند نمونه گویا از طبقه‌بندی در هر سطح را نشان می‌دهد:

داده‌های ورودی سطح ۱ به‌عنوان اتکاپذیرترین معیار ارزش منصفانه در نظر گرفته می‌شوند و بنابراین بیشترین اولویت را در سلسله‌مراتب دارد. به‌استثنای چند مورد محدود (در مواردی که معیارهای خاصی اعمال می‌شود)، داده‌های ورودی سطح ۱ باید هر زمان که در دسترس هستند، بدون تعدیل استفاده شوند. کمترین اولویت به داده‌های ورودی سطح ۳ داده شده است. (جدول ۸)

تصمیم کمیته تفسیر استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی - قیمت‌های دریافت‌شده از اشخاص ثالث

جدول ۸- نمونه‌های طبقه‌بندی تحت هر سطح از سلسله مراتب ارزش منصفانه

نمونه‌ها	سطوح سلسله‌مراتب احتمالی
سهام قیمت‌گذاری شده یک شرکت معامله‌شده در بورس اوراق بهادار اصلی (اوراق بهادار سرمایه‌ای قیمت‌گذاری شده)	سطح یک
سهام قیمت‌گذاری نشده در یک شرکت خصوصی قیمت‌گذاری نشده که برای ارزشگذاری آن‌ها از درآمدهای چندبرابری نسبت به رقبای مشابه در شرکت‌های پذیرفته‌شده در بورس اوراق بهادار همراه با داده‌های ورودی غیرقابل مشاهده مختلف (سهام بخش خصوصی) استفاده می‌شود.	سطح سه
اوراق قرضه معامله‌شده در بازاری با قیمت‌های اعلام‌شده اما به‌ندرت معامله‌ای به‌تازگی انجام شده، به‌طوری که آخرین معامله دو هفته قبل از تاریخ گزارشگری بوده است. برای ارزشگذاری از قیمت اعلام‌شده تعدیل شده برای روندهای قابل مشاهده بازار در ۲ هفته گذشته استفاده می‌شود.	سطح دو
سرمایه‌گذاری املاک با استفاده از قیمت‌های قابل مشاهده به‌ازای هر متر مربع برای املاک مشابه با تعدیل برای مولفه‌های خاص ارزشگذاری شده است	سطح دو یا سه (با توجه به تعدیلها)

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی ۱۳ بیان می‌کند که تنها قیمت‌های اعلام‌شده تعدیل‌نشده در بازار فعال برای داراییها یا بدهیهای یکسانی که واحد تجاری می‌تواند در تاریخ اندازه‌گیری به آن‌ها دسترسی داشته باشد، به‌عنوان داده‌های ورودی سطح ۱ صلاحیت دارند. بنابراین، اندازه‌گیری ارزش منصفانه که براساس قیمت‌های اعلام‌شده توسط اشخاص ثالث است، تنها در صورتی می‌تواند در سطح ۱ سلسله‌مراتب ارزش منصفانه طبقه‌بندی شود که اندازه‌گیری تنها براساس قیمت‌های اعلام‌شده تعدیل‌نشده در بازار فعال با ابزاری یکسان انجام شده باشد، که واحد تجاری می‌تواند در تاریخ اندازه‌گیری به آن دسترسی داشته باشد.

مقایسه ارزشگذاران

آیا دو ارزشگذار مستقل، با استفاده از داده‌های ورودی یکسان، به‌طور معمول باید مقدار یکسانی را به‌دست آورند؟ اگر ارزشگذاری در سطح یک سلسله‌مراتب ارزش منصفانه قرار گیرد، دو ارزشگذار مستقل باید برای آن مقدار مشابهی را ارائه کنند.

با این حال، اگر ارزشگذاری در سطح ۲ سلسله‌مراتب قرار گیرد، با توجه به ورودیهای بازار قابل‌مشاهده انتخابی، ممکن است تفاوت‌های جزئی وجود داشته باشد. برای سطح ۳، استفاده از ورودیهای غیرقابل مشاهده به‌ندرت منجر به رسیدن دو ارزشگذار مستقل به یک نتیجه یکسان می‌شود. با این حال، با توجه به داده‌های ورودی یکسان، انتظار می‌رود که به‌طور کلی از نظر نتایج با هم همسو شوند.

منبع:

• Hucklesby, M. Carroll, S. **Insights into IFRS 13**. www.grantthornton.global. 23 Jun 2021

در بیشتر موارد

مفهوم بیشترین و بهترین

استفاده به داراییهای مالی

مربوط نمی‌شود

زیرا چنین داراییهایی

دارای ویژگیهای خاصی هستند

کمیته تفسیر استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی (IFRIC) در ژانویه ۲۰۱۵ تصمیم دستور کار خود در رابطه با درخواستی مبنی بر شفاف‌سازی این‌که چه زمانی قیمت‌های ارائه‌شده توسط اشخاص ثالث واجد شرایط طبقه‌بندی در سطح ۱ سلسله‌مراتب ارزش منصفانه می‌شوند را منتشر کرد. کمیته تفسیر یادآور شد هنگامی که داراییها یا بدهیها براساس قیمت‌های پرداختی از سوی اشخاص ثالث اندازه‌گیری می‌شوند، طبقه‌بندی این اندازه‌گیریها در سلسله‌مراتب ارزش منصفانه به ارزشگذاری ورودیهای مورد استفاده توسط شخص ثالث برای استخراج آن قیمت‌ها بستگی دارد، نه به روش قیمت‌گذاری مورد استفاده. سلسله‌مراتب ارزش منصفانه، داده‌های ورودی روشهای ارزشگذاری را اولویت‌بندی می‌کند، نه روشهای ارزشگذاری مورد استفاده در اندازه‌گیری ارزش منصفانه را.